

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Brádky a soudců JUDr. Lenky Jirglové a JUDr. Petra Erby v právní věci

žalobkyně **Náboženské matici**, IČ 00052914,
se sídlem Thákurova 676/3, 160 00 Praha 6,
zastoupené advokátem JUDr. Jakubem Křížem, Ph. D.,
se sídlem Opletalova 5, 110 00 Praha 1

proti

žalovaným **1. České republice - Státnímu pozemkovému úřadu**, IČ 01312774,
se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3,
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČ 69797111,
se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha,
2. Severočeským dolům a.s., IČ 49901982,
se sídlem Boženy Němcové 5359, 430 01 Chomutov,

o určení vlastnického práva, o odvolání žalované 1. proti usnesení Okresního soudu v Mostě č. j. 14 C 306/2015-239 ze dne 6. 12. 2018,

takto:

- I. Usnesení okresního soudu se ve výroku II. o nákladech řízení **potvrzuje**; v ostatním zůstává nedotčeno.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

Okresní soud ve výroku I. napadeného usnesení zastavil řízení podle § 96 o. s. ř. pro zpětvzetí žaloby, ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a ve výroku III. uložil žalované 2. povinnost zaplatit státu na náhradu nákladů řízení částku 12 468 Kč do 15 dnů od právní moci usnesení. Na rozhodnutí o náhradě nákladů řízení ve vztahu účastníků aplikoval okresní soud ustanovení § 146 odst. 2 věty druhé o. s. ř., když uzavřel, že k zastavení řízení došlo pro chování žalované 2., neboť po podání žaloby uspokojila uplatněný nárok; žalobkyně se pak práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Pouze proti výroku II. uvedeného usnesení podala žalovaná 1. odvolání, jímž se domáhala změny napadeného výroku tak, aby žalobkyni byla uložena povinnost nahradit žalované 1. náklady řízení ve výši 4 500 Kč. Uvedla, že nebyla přítomna žádného mimosoudního jednání probíhajícího mezi žalobkyní a žalovanou 2., v řízení nebylo dosaženo výsledku, jehož se žalobkyně domáhala, náhrady nákladů řízení se žalovaná 1. nevzdala. Podmínky pro aplikaci § 146 odst. 2 věty druhé o. s. ř. nebyly naplněny, žalované 1. by tak měla být přiznána paušální náhrada podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. odpovídající 15 úkonům učiněným v řízení.

V písemném vyjádření k odvolání žalované 1. uvedla žalobkyně, že se ztotožňuje se závěry okresního soudu. Žalobu vzala zpět s ohledem na chování žalované 2., s níž uzavřela dohodu o finančním vyrovnání; není rozhodné, že žalobkyni nebyl přislíben přímo převod vlastnického práva k předmětným pozemkům, platí však, že ve vztahu k žalobkyni se žalovaná 2. zavázala k plnění, což svědčí o důvodnosti žalobního návrhu. Žalobkyně osvědčila existenci předpokladů Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Víchová.

pro vyhovění žalobě a určení vlastnického práva státu k předmětným pozemkům, při němž by bylo zároveň konstatováno, že k převodu předmětných pozemků došlo v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 229/1991 Sb. S ohledem na tyto skutečnosti by žalobkyně nepokládala za spravedlivé, byla-li by považována za viníka zpětvzetí. V uvedených důvodech spatřuje rovněž prostor pro aplikaci ustanovení § 150 o. s. ř.

Krajský soud jako soud odvolací přezkoumal usnesení okresního soudu v odvoláním napadené části, a to bez nařízení jednání (§ 214 odst. 2 písm. e/ o. s. ř.).

Z obsahu spisu vyplývá, že žalobou podanou u okresního soudu dne 15. 12. 2015 se žalobkyně domáhala určení vlastnického práva České republiky k pozemkům parc. [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE] v částech, do kterých zasahují pozemkové parcely [REDAKCE] zapsané v knihovní vložce [REDAKCE] desek zemských pro k. ú. [REDAKCE]. Podáním ze dne 14. 11. 2018 vzala žalobkyně žalobu zcela zpět z důvodu mimosoudní dohody mezi ní a žalovanou 2. a v souladu se zněním dohody se vzdala práva na náhradu nákladů řízení. Žalovaná 2. jako vlastník předmětných pozemků se zpětvzetím žaloby souhlasila s tím, že náhradu nákladů řízení nepožaduje. Rovněž žalovaná 1. souhlasila se zpětvzetím žaloby, na náhradě nákladů řízení však požadovala částku 4 500 Kč za 15 úkonů ve smyslu vyhl. č. 254/2015 Sb. K dotazu okresního soudu sdělila žalobkyně, že dohoda se žalovanou 2. je komplexního charakteru, svým obsahem přesahuje toto soudní řízení, žalovaná 2. v dohodě nepřislíbila převod vlastnického práva k předmětným pozemkům, nicméně došlo k ujednání finančního vyrovnání. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 12. 2018.

Jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je podle ustanovení § 146 odst. 2 věty první o. s. ř. povinen hradit jeho náklady; byl-li však pro chování žalovaného vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný (§ 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

Podle § 150 o. s. ř., jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat.

Při stanovení povinnosti k náhradě nákladů řízení vycházel okresní soud z ustanovení § 146 odst. 2 o. s. ř. Otázku zavinění zastavení řízení je nutno v tomto případě posuzovat výlučně z procesního hlediska. Žalobce při zpětvzetí návrhu nezaviní zastavení řízení tehdy, vezme-li důvodně podaný návrh zpět v důsledku chování žalovaného, zejména jestliže žalovaný po zahájení řízení uspokojí žalobou uplatněný nárok. V posuzované věci došlo ke zpětvzetí žaloby v důsledku uzavření dohody mezi žalobkyní a žalovanou 2., kdy obsahem dohody, podle sdělení žalobkyně, mělo být „ujednání finančního vyrovnání“. Na této dohodě, včetně případného ujednání stran dohody o náhradě nákladů tohoto řízení mezi stranami dohody, se žalovaná 1. nepodílela. Obsah dohody pak nebyl okresnímu soudu zpřístupněn. Žalobkyně vzala žalobu zpět, aniž byl jí uplatněný nárok, tedy určení vlastnického práva žalované 1. k předmětným pozemkům, prokazatelně uspokojen. „Chování“, pro něž byla žaloba vzata zpět, by muselo směřovat k uspokojení žalovaného nároku; to se však v daném případě nestalo. Jestliže se žalobkyně z jakéhokoliv důvodu spokojila s plněním žalované 2., které nekoresponduje s uplatněným nárokem, a v důsledku dohody o poskytnutí takového plnění vzala zpět žalobu proti oběma žalovaným, nemůže být na žalované paušálně nahlíženo jako na viníka zastavení řízení. Závěr okresního soudu, že žaloba byla podána důvodně a byla vzata zpět pro chování žalované 2., tak ve světle shora uvedeného neobstojí. Na rozhodnutí o náhradě nákladů řízení je v dané situaci přílehlavá aplikace ustanovení § 146 odst. 2 věty první o. s. ř.

Odvolací soud však po zhodnocení všech okolností řízení napadený nákladový výrok II. jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil. Postupoval tak ve smyslu § 150 o. s. ř., když shledal důvody hodné zvláštního zřetele pro jiné rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, než jaké vyplývá z ustanovení § 146 odst. 2 věty první o. s. ř. Ustanovení § 150 o. s. ř. je již ze své povahy

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Víchová.

ustanovením mimořádným. Pro svou aplikaci vyžaduje existenci takových okolností, které jsou způsobilé vyloučit použití postupů pro přiznání náhrady nákladů řízení zakotvených v příslušných zákonných ustanoveních. O takové okolnosti se v posuzované věci jedná. Odvolací soud vzal v úvahu, že žalobkyně je veřejným fondem s právní subjektivitou, jenž je spravován státem, není organizační součástí římskokatolické církve a není však ani státním fondem a majetek fond tvořící není ani majetkem státu; jde o zvláštní samostatný subjekt, jehož účelem je správa části majetku římskokatolické církve a výnosů z něho, a to pro potřeby římskokatolické církve (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. [REDAKCE] ze dne 2. 11. 2006). Žalobkyně se určení vlastnického práva žalované 1. k předmětným pozemkům domáhala jako oprávněná osoba podle § 3 písm. d) zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi, v souladu s ustanovením § 18 tohoto zákona, a to v situaci, kdy předmětné pozemky jako její původní majetek byly z majetku státu převedeny do vlastnictví třetí osoby. Pokud v průběhu řízení došlo k jinému (mimosoudnímu) vyřešení věci v souladu s vůlí (ostatních) účastníků řízení, což pro žalovanou 1. představuje nepokračování v tomto řízení, lze mít za spravedlivé uspořádání, že žalovaná 1. bude sdílet stejný osud v otázce náhrady nákladů řízení jako žalovaná 2.; bylo-li součástí shora uvedené dohody rovněž ujednání o tom, že si účastníci navzájem nebudou hradit náklady spojené s tímto řízením, měla by takové ujednání akceptovat i strana, jejíž jednání (prodej předmětných pozemků) bylo důvodem k zahájení tohoto řízení. V daném případě proto dospěl odvolací soud k závěru, že aplikace § 150 o. s. ř. je namístě a rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Proti výrokům I. a III. usnesení okresního soudu nebylo odvolání podáno, v této části tak usnesení samostatně nabylo právní moci.

Opíraje se o stejné shora uvedené důvody, aplikoval odvolací soud ustanovení § 150 o. s. ř. rovněž na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání ani dovolání přípustné.

V Ústí nad Labem dne 28. srpna 2019

JUDr. Jiří Brádka v. r.
předseda senátu

